

НАУКОВО-ВИРОБНИЧИЙ ЖУРНАЛ «ОБЛІК І ФІНАНСИ»
НАЦІОНАЛЬНИЙ АЕРОКОСМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМ. М. С. ЖУКОВСЬКОГО «ХАРКІВСЬКИЙ АВІАЦІЙНИЙ ІНСТИТУТ»

СТАЛИЙ РОЗВИТОК СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ

Матеріали
III Всеукраїнської науково-практичної конференції
(14 травня 2019 р., м. Київ)

Посвідчення УкрІНТЕІ № 128 від 3 квітня 2019 року

Київ
ТОВ «ВІПО»
2019

УДК 005.332.2:330

С 76

Матеріали публікуються в авторській редакції

Рекомендовано до друку Редакційною колегією журналу «Облік і фінанси» (протокол № 2 від 16.05.2019 р.)

Сталий розвиток соціально-економічних систем: матеріали
С 76 III Всеукр. наук.-практ. конф. (14 травня 2019 р.; м. Київ) / Відпов. за вип. С. Остапчук. К.: ТОВ «ВІПО», 2019. 206 с.

Вміщені у збірнику доповіді торкаються різноманітних аспектів сталого розвитку соціально-економічних систем. Зокрема, серед об'єктів наукових досліджень: економіка знань, інтелектуалізація та цифрова трансформація; перспективи «зеленого» бізнесу; механізми державного регулювання в умовах глобалізації; інноваційні технології як фактор розвитку підприємства; проблеми формування людського капіталу; антикризове фінансове регулювання, кредитна політика та інші.

Видання призначене для науковців, практиків, викладачів, аспірантів і студентів економічних спеціальностей, а також для широкого кола читачів, які цікавляться розвитком економічної науки.

Устойчивое развитие социально-экономических систем:
С 76 материалы III Всеукр. науч.-практ. конф. (14 мая 2019 г.; г. Киев) / Отв. за вып. С. Остапчук. К.: ООО «ВИПО», 2019. 206 с.

Содержащиеся в сборнике доклады касаются различных аспектов устойчивого развития социально-экономических систем. В частности, среди объектов научных исследований: экономика знаний, интеллектуализация и цифровая трансформация; перспективы «зеленого» бизнеса; механизмы государственного регулирования в условиях глобализации; инновационные технологии как фактор развития предприятия; проблемы формирования человеческого капитала; антикризисное финансовое регулирование, кредитная политика и другие.

Издание предназначено для научных работников, практиков, преподавателей, аспирантов и студентов экономических специальностей, а также для широкого круга читателей, интересующихся развитием экономической науки.

УДК 005.332.2:330

© Журнал «Облік і фінанси», 2019

© Автори, 2019

<i>Рябченко А.В., Сова О.Ю.</i> Джерела фінансування підприємств молочного виробництва	52
<i>Хлівна І.В., Жихор О.Б.</i> Розвиток трудового потенціалу аграрної сфери України в умовах інтеграції	56
<i>Чіков І.А.</i> Управління конкурентоспроможністю аграрних підприємств	58
<i>Шевчук С.В.</i> Особливості регулятивного впливу держави на забезпечення митних інтересів	60
<i>Шедловський О.В.</i> Механізм інноваційного розвитку підприємства	64
<i>Шкроміда В.В.</i> Ділова репутація в системі стратегічного управлінського обліку підприємства	65
<i>Шульга І.В., Сова О.Ю.</i> Перспективи кредитування інвестиційних проектів ресторанного бізнесу	69

Секція II. Наукові основи та методи формування техніко- економічних показників щодо оцінювання ефективності організаційних систем та проектів в умовах невизначеності

<i>Богущька О.А.</i> Економіка знань, інтелектуалізація та цифрова трансформація: точки дотику	71
<i>Васильченко М.В., Сова О.Ю.</i> Теоретичні аспекти залучення інвестицій у сферу комунального господарства	74
<i>Лаців Х.Т., Сова О.Ю.</i> Основні проблеми розвитку права інтелектуальної власності	77
<i>Литвак С.Б.</i> Сучасні підходи до оцінювання ефективності управління персоналом	79
<i>Овчарук В.В., Комарницька Г.О.</i> Вплив систем адміністрування на результуючі показники діяльності підприємств у державно- приватному партнерстві	83
<i>Пуляк А.І., Сова О.Ю.</i> Аквапоніка як інноваційний метод ведення сільського господарства	85
<i>Сидоренко-Мельник Г.М., Гоцик Т.О.</i> Прогнозування банкрутства та фінансової кризи на підприємстві	87
<i>Сідлярук Т.В.</i> Фактори, необхідні для функціонування виробництва та їх поєднання	89
<i>Сова О.Ю.</i> Ризик-менеджмент для агробізнесу	93

Секція III. Методологія сталого розвитку та інформаційні технології зеленого комп'ютерингу та комунікацій

<i>Аверкина М.Ф.</i> «Зелені» технології інформаційної логістичної системи	96
--	----

Секція III. Методологія сталого розвитку та інформаційні технології зеленого комп'ютингу та комунікацій

АВЕРКИНА М.Ф., *д.е.н., професор,
професор кафедри економіко-математичного моделювання
та інформаційних технологій,
Національний університет «Острозька академія»*

«ЗЕЛЕНІ» ТЕХНОЛОГІЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ЛОГІСТИЧНОЇ СИСТЕМИ

Забезпечення стійкого розвитку міст, агломерацій, регіонів залежить від рівня функціонування інформаційної логістичної системи. Інформаційна логістична підсистема охоплює технології, які відзначаються спрямованістю на заміщення використання невідновлювальних ресурсів відновлювальними, обмеження використання невідновлювальних ресурсів, реверсні процеси тощо.

1. «Зелені» інформаційно-комунікаційні технології та засоби зв'язку, що із найменшими екологічними збитками та максимально-позитивним ефектом для навколишнього середовища сприяють зниженню питомих витрат енергоресурсів, збільшенню тривалості терміну корисного застосування, можливостям повторного використання та безпечної утилізації індивідуальних пристроїв і компонентів мереж, а також переходу на альтернативні засоби енергії для забезпечення діяльності центрів збереження й оброблення даних. У такому контексті потрібно назвати прагнення до дематеріалізації споживання, а також віртуалізації багатьох видів діяльності шляхом упровадження електронного документообігу, розвитку електронних ЗМІ.

2. «Зелена» транспортна інфраструктура («зелені» залізничні вокзали, автовокзали тощо), специфіка якої полягає в тому, що під час її експлуатації не відбувається утворення вуглекислого газу. Для прикладу, воду для вбиралень беруть дощову, електроенергію отримують від сонячних батарей – й для опалення, й для охолодження, для освітлення вдень використовують денне світло.

3. «Зелена» освіта, яка передбачає розвиток освіти та культури з таким вектором, як «зелена» логістизація. Розвиток «зелених» галузей на ринку праці зумовлює підвищення попиту на фахівців нових профілів – «зелених комірців», а часто навіть і відомий дефіцит спеціалістів конкретних кваліфікацій (сектор виробництва біопалива, відтворювальна енергетика, виробництво екологічних товарів і технологій).

Крім підготовки фахівців із специфічними кваліфікаціями та компетенціями, необхідних у секторі екологічних товарів і послуг, не менш важливим завданням є «озеленення» всього трудового ресурсу у всіх секторах на всіх рівнях. У тематичній доповіді британського уряду такі специфічні компетенції

[1] названо «темно-зеленими», а більш загальні – «світло-зеленими». Останні охоплюють компетенції, пов'язані із завданнями відповідного управління та менеджменту, як-от: аналіз життєвого циклу та поетапний розрахунок затрат, організація низьковуглецевих закупівель, планування, оцінювання взаємодії із навколишнім середовищем і управління ризиками, виконання лідерських і управлінських функцій; забезпечення ресурсоефективності, фінансовий менеджмент. Друга важлива група загальних компетенцій відзначається актуалізацією на науково-технічних аспектах: моделюванні, інтерпретації, знанні та розумінні проблем «зеленої» логістизації. Тому в сучасних умовах у сфері освіти залишаються актуальними такі вимоги, як ефективність у підготовці творчих, ініціативних особистостей, здатних вирішувати складні проблеми інноваційними та гнучкими шляхами, що передусім передбачає заміщення репродуктивного креативним підходом в організації освітньої системи та навчального процесу, а також перегляд змісту та методів викладання.

Зауважимо, що власне навчальний заклад (дошкільний, шкільний, заклади I–IV рівнів акредитації) також повинен слугувати прикладом «зеленої» системи – через забезпечення ресурсо- й енергоефективності будівель і споруд, облаштування покрівель «зеленими» дахами, раціональне споживання енергії та матеріалів, роздільний збір сміття, організацію зелених зон.

Підкреслимо виняткову роль інституцій міст, регіонів у розробленні спеціальних освітніх програм щодо запровадження «зеленої» освіти у навчальних закладах. Реалізацію такого нововведення потрібно починати із загальноосвітніх закладів тому, що початок становлення екологічної культури дитини припадає на перші 7–8 років життя (саме в цьому віці відбувається закладення основ правильного ставлення до навколишнього середовища).

Цікавим варто визнати досвід із запровадження екологічної освіти у школах США. Так, у низці американських шкіл було розпочато спеціальний освітній проект у сфері рециклінгу, розроблений Інститутом із промислового перероблення металобрухту (Institute of Scrap Recycling Industries, ISRI) за сприяння некомерційної організації JASON Learning. До сфери зацікавлення останньої належить розроблення навчальних програм у галузі наукових технологій, математики тощо. Американці переконані, що шляхом об'єднання зусиль різних організацій можливе прищеплення майбутнім поколінням американців культури утилізації відходів та їхнього перероблення.

Завдання вищезазначеного шкільного проекту – допомогти вчителям та учням дізнатися, як у переробній галузі задіяно такі науки, як фізика і хімія, яким чином застосовують передові інженерні рішення для сортування сміття, як відбувається поділ і перероблення металів, скла, пластмаси, гуми, паперу й електроніки, які надалі повторно використовують в якості сировини.

У межах програми організовано, що спеціально навчені фахівці ознайомлюють школярів із життєвим циклом кожного предмета споживання. Крім усього іншого, передбачено проведення різних інтерактивних веб-семінарів, відвідування дітьми звалища металобрухту й інших промислових

відходів для того, щоб дізнатися, як відбувається розсортування сировини для її подальшого перероблення.

Фахівці сподіваються, що шляхом демонстрування молодому поколінню специфіки роботи переробної індустрії можна сформуванати у підлітків принципово інше ставлення до проблеми, а серед іншого – надати цій сфері привабливості щодо подальшого їхнього працевлаштування.

Загалом запровадження «зеленої» освіти вимагає активної взаємодії між міською радою, міським господарством, навчальними закладами та громадськими організаціями. Міська рада зобов'язана забезпечувати окреслений напрям відповідними нормативно-правовими актами й інструментами з розвитку «зеленої» освіти, навчальні заклади – активно реалізовувати запропоновані механізми, а громадські організації – розробляти проекти з ознайомлення із новітніми «зеленими» технологіями, які може бути активно використано суспільством.

Список використаних джерел:

1. Labour market research study. Defining the Green Economy. Labour Market Research Study. ECO Canada, 2010 URL: <http://www.eco.ca/pdf/Defining-the-Green-Economy-2010.pdf>

КОРОЛЬ І.С., студентка 5 курсу УІД та МП,
Національний університет біоресурсів і природокористування України

СОВА О.Ю., к.е.н., доцент,
доцент кафедри національної економіки та фінансів,
Університет економіки та права «КРОК»

ПОМИЛКИ УКРАЇНИ У ВЕДЕННІ АГРАРНОГО БІЗНЕСУ

На сучасному етапі економічного розвитку агропромисловий сектор України є одним з найважливіших ланок економічних систем більшості країн світу з ринковою економікою. Він розвивається в умовах високої енергетичної забезпеченості, застосування широкого спектра агротехнічних прийомів, екологізації на основі використання сучасних енерго- та природозберігаючих технологій, методів і способів меліорації і хімізації.

Щоб конкурувати на світовому ринку, родючої землі замало. Українські аграрії в середньому збирають в 2 рази менше пшениці з 1 гектару, ніж їх колеги у Франції та Німеччині. У інших напрямках сільського господарства – результати теж нижчі, ніж у великих аграрних країнах. Крім того, продукція аграрних господарств у всьому світі однакова – зерно пшениці, кукурудзи, м'ясо птиці чи свинина, олія. Тобто сільське господарство зможе реально стати двигуном вітчизняної економіки, якщо зможе конкурувати на світових ринках. Тому наразі завдання в агробізнесі номер один – підвищення операційної ефективності, освоєння нових технологій з вирощування аграрної